

Un om religios ajunge credincios

Marturia fostului preot romano-catolic
Pino Scalabrino

Viața mea înainte de convertire ar putea fi descrisă nimerit cu următorul verset biblic: „*Aruncați încolo și încoace, duși de orice vînt de învățătură prin jocul înșelător al oamenilor*“ (Efeseni 4:14). Dar apoi, în 1981, am găsit calea, adevărul și viața, adică pe Fiul Dumnezeu viu, pe Iesus Cristos. Din clipa aceea, viața mea a rămas marcată de o bucurie nemaicunoscută și de o pace profundă.

Cu cincisprezece ani înainte, la 9 iulie 1966, am fost hirotonisit preot în dioceza Policastro (provincia Salerno, Italia). După treisprezece ani în seminarul de preoți am simțit că această cale este chemarea mea, și singurul meu motiv era acela de a-L iubi pe Dumnezeu și prin Iesus de a-L servi pe El și pe semenii mei.

După zece ani îndelungi în preoție a trebuit să constat cu jenă că nu-L mai serveam pe Iesus, ci o religie, și această religie cu ritualurile, tradițiile, ceremoniile și regulile ei nu m-a eliberat, ci m-a înrobit și m-a înjosit. Astăzi știu că Domnul Iesus a început încă de pe atunci să lucreze în ființa mea. El m-a determinat ca prin citirea Bibliei să-mi examinez religiozitatea și a început să lase lumina adevărului să acționeze asupra mea. (Citește în Evanghelia după Ioan 8:32; 17:17 și 18:37!).

Ca mulți tineri din anii 70 eram și eu rebel și în căutarea autenticului. De aceea, când întâlneam indivizi și instituții arogante și mincinoase, mă distanțam de ele. Împlinirea încăpățînată a datoriei mele de preot îmi era tot mai neplăcută. Celebrarea liturghiei devenise o rutină, iar sacramentele, sfințirile și hirotonisirile erau făcute ca niște ritualuri magice, păgîne. Dar oamenii cred în ele și caută salvarea sufletului în aceste practici pentru care nu există nici o bază biblică.

Am constatat cu o jenă nesfîrșită că eram obligat să „umplu burdufuri vechi cu vin nou“ și „să pun petice noi la haine vechi“. Menținerea formei era mai importantă decît binele oamenilor. Trebuia să răspîndesc niște învățături care nu sunt altceva decît niște porunci de-ale oamenilor.

Am devenit conștient cît de goale sunt aceste lucruri, și am suferit din cauza contradicției între ceea ce citeam în Cuvîntul lui Dumnezeu și ceea ce trebuia să predic oamenilor. Trebuia să adaptez evanghelia la niște oameni care sunt creștini după nume, dar care, în realitate, sunt adînc înrădăcinați în superstiție și tradiții străvechi.

Cuvîntul lui Dumnezeu era „legat“ (2.Timotei 2:9), a fost falsificat (2.Corinteni 2:17 și 4:2) și a ajuns complet pe plan secundar, în urma învățămîntului bisericesc și a tradițiilor omenești.

Am constatat cu dezamăgire că Biserica Romano-catolică, ca și celelalte mari religii mondiale, se gîndea numai cum să facă impresie, și am ajuns la concluzia că credința creștină propriu-zisă a fost un fenomen istoric numai în primele trei secole după Cristos, iar după aceea romano-catolicismul s-a dezvoltat ca o deviere. Dar cum puteam eu să regăsesc obîrșia? Unde puteam eu să-L găsesc pe adevăratul Iesus Cristos, adevărata evanghelie și pe adevărații creștini?

Tulburarea și conflictul meu interior au crescut și mai mult atunci când am constatat cu ocazia unor discuții aprinse pe care le-am avut cu superiorii mei că pentru ei era important doar să mențină structurile de putere ale Bisericii Romano-catolice și că acesta era adevăratul motiv pentru care ascundeau ei poporului „Cuvântul adevărului“.

În fața acestei poziții de-a dreptul „anti-biblice“ am decis să renunț la preoție.

Autoritatea bisericească mă pusese deja la index din cauza ideilor mele critice și mă condamnase la tăcere prin diferite măsuri. De la Salerno am fost mutat la Roma, apoi la Basilicata și pe urmă la Campania.

Decizia de a renunța la preoție i-a ridicat pe toți împotriva mea. Toți m-au condamnat ca pe un Iuda și m-au lăsat baltă. Am plecat în nordul Italiei și am încercat să încep o viață nouă. Îmi lipseau însă alternativele și astfel mi-am pierdut orice credință și am devenit un agnostic, ceea ce a însemnat o îndepărtare de Dumnezeu timp de cinci ani îndelungi. Ca să nu mă prăbușesc complet, m-am agățat de munca mea ca profesor de filozofie, de activități culturale, de noii mei prieteni și de relații amoroase. În căutarea mea, am coborât treptat pînă la astrologie, am practicat ghicitul în cărți și m-am deschis pentru filozofii orientale, cum ar fi Hare Krishna; trăiam în imoralitate sexuală și în poftă carnale, din care au urmat tot felul de alte păcate, de care mi-era scîrbă și mie însumi. În cele din urmă am ajuns să-mi fie scîrbă de mine însumi. La un moment dat mi-a trecut prin minte chiar și gândul sinuciderii.

Dar *Dumnezeu este iubire* (1.Ioan 4:8) și a vegheat asupra mea. În înverșunarea și singurătatea mea tot mai mare luam uneori Biblia în mînă și mă rugam: „Dumnezeule, dacă ești, atunci lasă-mă să Te găsesc“. Și Dumnezeu Domnul nu m-a abandonat, ci „a luat aminte la vocea implorării mele“ (Psalmul 66:19). Într-o dimineață mi-a căzut privirea pe un cartonaș care zăcea pe stradă. L-am ridicat și am citit: „O veste bună pentru tine“. Am citit mai departe și curînd am fost captivat. Pe dosul cartonașului era dată adresa unei adunări evanghelice din Gallarate (provincia Varese), pe care am și căutat-o, totuși fără a-mi arăta identitatea. Am observat curînd că Dumnezeu cel viu era prezent aici. El mi-a atins inima prin faptul că „m-a convins de păcat“ (citește Evanghelia după Ioan 16:8) și m-a condus pas cu pas la schimbarea gândirii, la convertire și la predarea în mîna Lui.

Am făcut din nou cunoștință cu Iesus, nu cu acel Iesus rece, abstract al teologilor și istoricilor, nu pe acel Iesus cosmetizat pe care religia romano-catolică îl venerază ca pe un idol, ci pe Domnul Iesus Cristos în care te poți încrede, pe Acela al Sfintei Scripturi, al apostolilor și al primilor creștini, pe Cel înviat care îmi anunța iubire și scăpare de sentința la moarte, iertarea păcatelor, îndurare datorită sîngelui Său vărsat la cruce pentru mine; pe Iesus Cristos, Cel care este prezent atunci când se strîng credincioșii împreună (Matei 18:20) și care a dăruit alor Săi Spiritul Său Sfînt și viața eternă.

Am coborît în apa botezului și am urmat astfel porunca lui Iesus după succesiunea indicată de El, după care vine mai întîi credința, apoi botezul: „*Cine crede și este botezat, acesta va fi salvat*“ (Marcu 16:16). Eu L-am primit pe Iesus ca pe Domnul și Salvatorul meu personal. Am devenit *o creație nouă, cele vechi au trecut, iată, totul s-a făcut nou!* (2.Corinteni 5:17). Așa a intrat Iesus în viața mea, și o dată cu El adevărul, salvarea și adevărata viață.

Dragă cititorule, oricine ai fi, trebuie să știi că Dumnezeu este bine intenționat față de tine prin Domnul Iesus Cristos (citește Ioan 3:16) și că Iesus Cristos a fost trimis de Dumnezeu ca să te elibereze de păcat. El e mijlocul de scăpare dintr-o viață fără sens și de legătura de minciunile oamenilor și de instituțiile lor religioase. El îți va îndrepta conștiința spre Sine Însuși, spre adevăr. Adevărul care poate elibera nu este nici religie, nici filozofie, ci el se numește numai și numai Iesus Cristos. El este Cuvântul unic, suprem, invariabil, neîndoielnic și atototărîtor adresat ție, Cuvântul intermediar între Dumnezeu și tine. De aceea, pornește și tu în căutarea Lui, și El Se va lăsa găsit de tine!

Pino trăiește în Gallarate, Italia. După convertire a studiat teologia evanghelică și istoria filozofiei. Pe lângă predicarea evangheliei, el predă într-o școală biblică.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea

Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

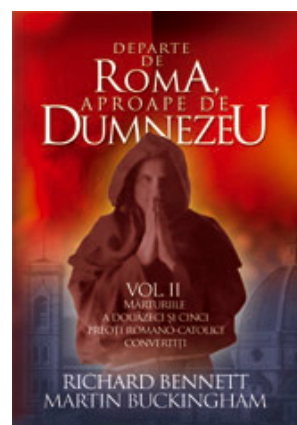
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch